

မည်ကဲ့သို့လုပ်လိုက်သည့်မသိ

လူငယ်

အသိပေးစာ

ဒီဝတ္ထုဟာ
အန်စာတုံးဝတ္ထုလို
ဂိမ်းဝတ္ထုတော့ မဟုတ်ပါဘူး
ဒါပေမယ့်
အန်စာတုံးဝတ္ထုလို
ဘုရင်ခေတ်ကို အခြေခံထားတဲ့
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ
အချိန် ကတော့
၈၈၈ ခုနှစ် ဝန်းကျင်လောက်ကပေါ့

အဲ့ဒီတုန်းက...

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိတယ် ဆိုကြပါစို့...

အဲ့ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးနဲ့ ဘုရင်မကြီးလည်း ရှိတယ်

ထပ်ဆိုကြပါစို့...

နောက်ပြီး သူတို့မှာ သိပ်ချော၊ သိပ်လှတဲ့ သမီးတော် တစ်ပါးလည်း

ထပ်ရှိပြန်ရော...

အဲ့ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေသိတဲ့ အတိုင်းပဲ

ကျုပ်လည်း အဲ့ဒီတိုင်းပြည်ကို ယောင်ယောင်လည်လည်နဲ့ ရောက်သွားရော...

ပြောရဦးမယ်

ကျုပ်နာမည် က ဝင်းဆွေလဲ့မောင်မောင် ဗျ...။

သည်းခံဗျာ၊ နာမည် က သိပ်ရှည်တော့အခြားလူတွေ ခေါ်တဲ့အတိုင်း မောင်နှစ်
လို ခေါ်ပေါ့။

မောင်နှစ် လုံးပါလို့ အဲဒီလိုခေါ်တာနဲ့ တူပါရဲ့ ...။

ပြောရရင် ရှေ့ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ အဲဒီတိုင်းပြည်ကိုရောက်သွားရော၊

"ဘယ်လိုရောက်သွားလဲ...ဟုတ်လား"

ပြောပြီးပါရော၊ ကျုပ်မသိဘူးလို့။

ဒီလိုနဲ့ နိုးလာတော့ ကျုပ်လည်း လမ်းမတစ်ခုကို ရောက်နေတာပဲဗျို့။

အဲဒါနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို လှမ်းမေးတော့ကျုပ်ရောက်နေတဲ့
တိုင်းပြည်က ပုံပြင်တွေ ထဲက နာမည် တွေ လိုမျိုးခေါ်ရခက်တယ်ဗျ။

ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ခေါ်ရခက်တာနဲ့ 'ခေါ်ရခက်တိုင်းပြည်'ဆိုပြီး
ခေါ်လိုက်တယ်။

ခေါ်ပါများ တော့ 'ရခက်တိုင်းပြည်'ဆိုပြီး ဖြစ်လာတယ်။အဲဒီ
'ရခက်တိုင်းပြည်'ကိုပဲ ခေါ်ပါများ တော့ ပါးစပ်ထဲမှာ အလွယ်ခေါ်လို့ရတဲ့
'ယက္ခတိုင်းပြည်'ဆိုပြီး ခေါ်မိသွားတယ်ဗျ။ မိတ်ဆွေလည်းအဲဒီအတိုင်းပဲ ခေါ်ပေါ့။

"ဟင်... ဘာလဲ၊ ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား၊ဟုတ်လား"

"အင်း... နေဦး ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားမေးမှပဲ ပြန်ကြည့်မိတယ်၊ ကျုပ်အဝတ်အစားတွေ က
ထူးထူးခြားခြား ဘာကြီးတွေ မှန်း မသိဘူး၊ပွယောင်းယောင်းနဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ"

"အန်... ဘာမေးတာလဲ၊ ဪ... ဘာသာစကားလား၊ အင်း..."

"သူတို့စကားကို ကျုပ်နားလည်တယ်ဗျ၊ ဘာကြောင့် ဆို...ဟိုဘက်မှာ ထိုင်နေတဲ့
အဒေါ်ကြီးနှစ် ယောက် အတင်းပြောနေတာကျုပ် နားလည်တယ်"

"ဟင်..."

"ခင်ဗျားနဲ့ယုံဗျား၊ ကတ်သီးကတ်သတ်၊ ဒီကလူတွေရဲ့ အတွေ့အခေါ်နဲ့ ပညာကို သိချင်တယ် ဟုတ်လား၊ အင်း...ဒါဆိုလည်း ခဏစောင့်ဗျား၊ ဘယ်လိုမေးရမလဲ၊ စဉ်းစားဦးမယ်"

"ဪ... သိပြီ၊ တိုင်းပြည်အခြေအနေသိချင်ရင်ကလေးတွေ ကို ကြည့်ပါတဲ့၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကလေးတွေ ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရင် ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ အတွေ့အခေါ်နဲ့ ပညာအရည်အချင်းကို သိရမှာပဲ၊ အံ့မယ်... အတော်ပဲ၊ အရှေ့မှာ ကလေးလေး တစ်ယောက် လာနေတယ်၊ ကျုပ်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"မိတ်ဆွေ ခဏစောင့်"

(၁)

"ဟေ့ကောင်လေး"

"ဘာရီ"

ကလေးက ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့ ဆက်ဆံရခက်မယ့် ပုံစံပဲ။

ကျပ်ကလည်း ခေသူ မဟုတ်ပါဘူး။

"လာဦး"

နည်းနည်း လန့်သွားလို့ ထင်တယ်။ ကျပ်ရှေ့ကို ကလေးကတိုးလာတယ်။

"မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ"

"မုန့်စားပွဲရှိတယ်၊ အဲ့ဒီကို သွားမလို့"

"မသွားခင် ငါမေးတာ ဖြေခဲ့ဦး"

ကျပ်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ပိတ်ဟောက်လိုက်တော့ ကလေးက ဘုရှိုးရှိုးတယ်။ ကျ

ပ်နည်းနည်း လန့်သွားတယ်ဗျ။ ဒီတိုင်းပြည်ကကလေးလူမိုက်များ ဖြစ်နေမလား။

နေပါစေ၊ နည်းနည်း တော့ ရပ်တည်နဲ့ နေရမယ်။

"မေးနေတာ ဖြေလေကွာ"

ကလေးက နည်းနည်း တွေ ဝေသွားပုံရတယ်။

ပြီးတော့-

"ဘာရမှာ လဲ"

"ဟင်... ဘာကို"

"မေးတာဖြေရင် ဘာရမှာ လဲလို့ မေးတာ"

အင်း... ကောင်းရော၊ 'တစ်ခုလိုချင် တစ်ခုပေးရတယ်'ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး
ဒီတိုင်းပြည်က ကလေးတွေ မှာ ရှိနေတာ မဆိုးဘူးပဲ။

"အေး... ပေးမယ်ကွာ"

"ဘာပေးမှာလဲ"

"အဲ..."

သူမေးမှပဲ ဘာပေးလို့ ပေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အိတ်ထဲကို
ဟိုဒီစမ်းကြည့်တော့၊ အံ့မယ် အဝိုင်းပြားလေးဝိုင်းထွက်လာတယ်။

ဒီတိုင်းပြည်မှာ သုံးလိုရတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ တူပါတယ်။

"မင်း မေးခွန်းမှန်ရင် တစ်ခုပေးမယ်"

ကလေးက ကျပ်လက်ထဲကဟာကို ကိုင်ကြည့်တယ်။ ဖင်တစ်ပြန်

ခေါင်းတစ်ပြန်ကြည့်ပြီး ကိုက်လည်း ကိုက်သေးတယ်။

"ကောင်းပြီ၊ ဖြေမယ်"

အံ့မယ်... လာလာချည်သေး၊ ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပဲနဲ့၊ ကျုပ် အဝိုင်းတစ်ပြားကို ဒင်းက ယူထားသေးတယ်။

ထားလိုက်ပါတော့၊ မဖြေနိုင်မှ ပြန်ယူမယ်။

"ကဲ... တစ်နဲ့ တစ်နဲ့ ပေါင်း၊ ဘယ်လောက်လဲ"

နည်းနည်း ရှေးဆန်တော့ သင်္ချာဆိုတာ ဘာမှန်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ လွယ်လွယ်လေးပဲ မေးလိုက်တယ်။

ကလေးက ကျုပ်ကို ပြန်ကြည့်နေတော့-

"ဘာလဲ... နားမလည်ဘူးလား၊ တစ်နဲ့ တစ်ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်ရလဲလို့ မေးနေတာလေ"

"ကလေးတောင် သိတယ်"

"အင်"

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားတယ်။

"ကလေးတောင် သိတယ်ဆိုတော့ မင်းက ကလေးဟုတ်ဘူးလား"

"မွေးကင်းစ ကလေးတောင် သိတယ်လို့ ပြောတာ"

"အံ့မယ်၊ လာလာချည်သေး၊ ကဲ... အပြောမကြီးနဲ့ အဖြေက ဘာလဲ"

"နှစ် "

"အဲ"

သူ့လက်ထဲက ကျုပ် အဝိုင်းပြားကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်နေတာကြောင့် -

"ဟေ့... နေဦးလေ"

"ဘာရဲ့၊ ထပ်မေးမလို့လား"

ကျုပ်နည်းနည်း တော့ ရှက်သွားတာ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒီတိုင်းပြည်ကကလေးတွေ က ဒီအဆင့်လောက် မတိုးဘူးဆိုတော့...။

"အေး... မေးမယ်ကွာ၊ ဒီမှာ နောက်ထပ် အပိုင်းပြားတစ်ခု"

သူ့လက်ထဲကို အပိုင်းပြားတစ်ခု ထပ်ထည့်ပေးလိုက် တယ်။ကလေးက ပြုံးတုံးတုံးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ဒါကိုက ကျုပ်မခံနိုင်တာ။

"မင်းခုနက ပြောသွားတဲ့ မွေးကင်းစ ကလေးတောင်မှ အဖြေကို သိတယ်ဆိုတာ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင်ဘယ်လိုမှ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီတော့ ငါမေးမယ်၊ မွေးကင်းစကလေးကအဖြေကို ဘယ်လိုသိနိုင်မှာ လဲ၊ ဘယ်လိုဖြေနိုင်မှာ လဲ"

ကလေးက သူ့လက်ထဲက အပိုင်းပြားကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်တယ်။

"ဟေ့... ဟေ့၊ ငါ့ကို မဖြေရသေးဘူးလေ"

"ဖြေမှာ ပါဗျ"

"မွေးကင်းစ ကလေးက ဘယ်လိုအော်လဲ"

"အူဝဲ... အူဝဲလို့ အော်တယ်လေ"

"ဥက္ကံ၊ ဥက္ကံရော ကြားလို့မရဘူးလား"

"အင်း..."

သူပြောမှပဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သား။

"အေး... လက်ခံတယ်ကွာ"

"ဦးပြောတဲ့ အဖြေက သုညထွက်လား"

"မထွက်ဘူးလေ"

"ဒီတော့ အဖြေက ဥက္ကံ၊ သုညမရဘူး။ ဘဲဥက္ကံပေါ့၊ မွေးကင်းစ ကလေးလည်း ဥက္ကံတယ်လို့ ပြောတယ်လေ၊ အဲဒါမှာ လား"

"အဲ..."

ဖြေရကျပ်သွားတယ်။

"အဲ... အဲဒါတော့ မင်း သပ်သပ်ညစ်တာပဲကွ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သားပြောတာ မှာ လို့လား၊ အဖြေက ဥက္ကံ(ဘဲဥက္ကံ)ပါတယ် ဆိုတာလေ"

"အေး... မမှာ ဘူး"

"အဲဒါပဲပေါ့"

အိတ်ကိုပုတ်ပြီး အထဲက အဝိုင်းပြားကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့ဟာက မမှာ လည်း မမှာ ဘူး၊ မှန်လားဆိုတော့လည်း မမှန်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်က ကလေးတောင် မလွယ်ပါလားလို့ တွေးမိတယ်။

"ဦးမှာ အဝိုင်းဘယ်နှစ် ဝိုင်း ကျန်သေးလဲ"

"နှစ် ဝိုင်း"

"ဒီတစ်ခါ သားမေးလို့ ဦးမဖြေနိုင်ရင် တစ်ဝိုင်းပေးမှာ လား"

ကျပ်ဝှင်တော့ ဝင်ပြီဗျို့။ ကလေးပဲ ကလေးလို မေးတတ်မှာ ပေါ့။

ဒါနဲ့ ကျပ်လည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။

ဘယ်နှယ်၊ အချိန်နှောင်းသွားရင် ကလေးစိတ် ပြောင်းသွား မှဖြင့် ...။

"အေး... တူတယ်ကွာ"

"စပြီနော်"

"အေး... စ"

"သားရဲ့ မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးရက်ကို ပြောပြ"

"အာ..."

ဒီကောင် ကျုပ်ကို ညစ်နေပြီ။ သူ့မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးရက်ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ။

"မင်းကွာ၊ မ ဖြစ်နိုင်တာ ငါ့ကို မေးနေတယ်၊ မင်းကို ငါကအခုမှ တွေ့ရတဲ့ဟာကို ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ"

"ကဲ... ဒါဆို အပိုင်းပြားပေး"

ကျုပ်လည်း အောင့်သက်သက်နဲ့ ထုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ လက်ထဲမှာ လည်း အပိုင်းပြားတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။

ကလေးကိုလည်း ကြည့်မရတော့ဘူး။ ကလေးတန်မဲ့ လူကြီးကိုလာယှဉ်နေသေးတယ်။

"ငါ့မှာ နောက်ဆုံးတစ်ပိုင်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒီတော့

ငါကလည်း မင်း ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးရက်ကို ပြောပြရင်ဒီကျန်တဲ့ အပိုင်းကို ပေးမယ်၊ မဖြေနိုင်ရင် ငါ့ကို တစ်ပိုင်းပြန်ပေး၊ ဘယ်လိုလဲ"

ကလေးက ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒင်းမေးခွန်း ဒင်းပြန်ထိပေါ့။ ဘယ်နှယ်၊

လူကြီးကို မဟုတ်တာတွေ လာမေးနေရတယ်လို့၊ လူကြီးကလည်းလူကြီးပဲလေ။

ဒီတော့ ကလေးကို ပညာပေးရတာ ပေါ့။

"ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလား"

သူတွေ ဝေနေတာကြောင့် ကျုပ်က ထပ်မေးရတယ်။

"တူတယ်"

"ဟင်..."

ဘယ်လို ကလေးပါလိမ့်၊ ငါသာ ကလေးဆိုရင် မတူဘူး၊မတူဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးနေလောက်ပြီ။ ဒီကောင် လည်မလိုလိုနဲ့ တုံးတယ်။

"ကဲ... ဒါဆို ငါ့မွေးနေ့၊ မွေးလ၊ မွေးတဲ့ခုနှစ် က ဘယ်လောက်လဲ"

အဲ... သူ့ကိုမေးမှ သတိရတယ်။ ကျုပ်မွေးနေ့၊ မွေးလ၊မွေးတဲ့ခုနှစ် ကို မမှတ်မိဘူးဗျ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကလေးကို မေးတာကမေးပြီးပြီ။လွယ်ပါတယ်။ သူသိတာ မှတ်လို့။ တစ်ခုခုကို ငါ့မွေးနေ့၊မွေးလ၊ မွေးတဲ့ခုနှစ် အ ဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်မှာ ပေါ့။

ဒီတော့-

၂၆ ရက်၊ ၈ လ၊ ၈၈၈ ခုနှစ်

အပေါ်က ခုနှစ် ၊ လ၊ ရက်ကိုပဲ စိတ်ထဲက ပေါ်လာတာနဲ့ ကျုပ်မွေးနေ့ဆိုပြီး မှတ်ထားလိုက်တယ်။

(၂)

"သားကို တစ်ခုပြန်လုပ်ပေးရင် ဦးရဲ့ မွေးနေ့၊ မွေးလာမွေးရက်ကို ပြောပြမယ်"

"အေး... ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ လုပ်ပေးမယ်" ဘာလုပ်ပေးပေး ဒင်း

မဖြေနိုင်ပါဘူး။

"အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြောက်အစား နည်းနည်း လုပ်ပေးရမယ်"

"ရတယ်လေ"

ကလေးက စပြောတယ်။

"ဦးမွေးတဲ့ လကို စိတ်ထဲမှာ ၁၈ နဲ့ ပေါင်းလိုက်၊ သားကိုပြန်ပြော

စရာမလိုဘူးနော်"

"အေး"

ကျုပ်မွေးလက ၈ လပိုင်းဆိုတော့ $၁၈ + ၈ = ၂၆$ ပေါ့။

"ရပြီလား"

"အေး..."

"ဒါဆို ရတဲ့အဖြေကို ၂၅ နဲ့ မြှောက်"

"အင်း"

ရတဲ့အဖြေက ၂၆ ဆိုတော့ $၂၆ \times ၂၅ = ၆၅၀$ ပေါ့။

"ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ"

ဘာပဲပြောပြော ကလေး ဘာလုပ်နေသလဲ

ဆိုတာကိုတော့စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

"အဲဒီရတဲ့အဖြေကို ၃၃၃ ထပ်နုတ်လိုက်"

ရတဲ့အဖြေက ၆၅၀ ဆိုတော့ $၆၅၀ - ၃၃၃ = ၃၁၇$ ရတယ်။

"ပြီးရင် ၈ နဲ့ ထပ်မြှောက်"

ရှုတ်တော့ ရှုတ်လာတတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒင်းလေးပြောတဲ့

အတိုင်းပဲ လုပ်နေရတယ်။ ကျုပ်က လုပ်ပေးမယ် ပြောလိုက်တာကိုး။

အင်း... ၈နဲ့ မြှောက်ရမှာ ဆိုတော့ ရတာ က ၃၁၇

ဆိုတော့ $၃၁၇ \times ၈ = ၂၅၃၆$ ထပ်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကလေးက ဆက်ညွှန်ကြားတယ်။

ရလာတဲ့အဖြေကို ၅၅၄ နုတ် $= ၂၅၃၆ - ၅၅၄ = ၁၉၈၂$

အဲဒါကိုပဲ ၂ နဲ့ စား $= ၁၉၈၂$ ကို ၂ နဲ့ စား $= ၉၉၁$

ရပြီဆိုရင် ဦးရဲ့ မွေးနေ့ရက်ကို ထည့်ပေါင်း $= ၉၉၁ + ၂၆ = ၁၀၁၇$ ရတဲ့အဖြေကို

၅ နဲ့ ထပ်မြှောက်ဦး $= ၁၀၁၇ \times ၅ = ၅၀၈၅$

၆၉၂ ကို ထပ်ပေါင်းဦး $= ၅၀၈၅ + ၆၉၂ = ၅၇၇၇$

ပြီးရင် ၂၀ နဲ့ ထပ်မြှောက် $= ၅၇၇၇ \times ၂၀ = ၁၁၅၅၄၀$

ဒါပြီးရင် ဦးရဲ့ မွေးခုနှစ် က နောက်ဆုံးနှစ် လုံးကို ထည့်ပေါင်းဦး

မွေးခုနှစ် က ၈၈၈ ဆိုတော့ ၈၈ကို ထည့်ပေါင်းရမှာ ပေါ့။

ဟုတ်ပြီ။ $၁၁၅၅၄၀ + ၈၈ = ၁၁၅၆၂၈$

"နောက်ဆုံးရလာတဲ့အဖြေကို ၃၂၉၄၀ နုတ်လိုက်"

ကျုပ်လည်း မူးတော့မူးလာတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း

လိုက်လုပ်နေရတယ်။

၁၁၅၆၂၈-၃၂၉၄၀ = ၈၂၆၈၈

"ရလာတဲ့အဖြေကို သားကိုပြောပြ"

"၈၂၆၈၈"

"ဒါဆို ဦးမွေးနေ့က ၈ လပိုင်း ၂၆ ရက်နေ့ ၈၈၈ ခုနှစ် ဖြစ်ရမယ်"

"ဟင်..."

အံ့ဩတဲ့အပြင် ကြက်သေသေသွားတယ်။ ဟုတ်လှချည်လား။

ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ကလေးက အဲဒီ လောက်တောင် တော် နေပြီဆိုတော့ အခြားလူတွေ ဆို မတွေ့ ရဲဘူး။ (ထိုတွက်နည်းကို စာအုပ်နောက်တွင် အဆင့်လိုက် ဖော်ပြထားပါသည်။) ထိုသို့ တွေ့ နေစဉ်မှာ ပဲ ကလေးက ကျုပ်လက်ထဲကလက်ကျန်အပိုင်းပြားကို ဆွဲလုပြီး အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကျုပ်မိုက်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ လာပြီးမိုက်ဆာလာတော့တာပဲ။
ဒုက္ခပဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

တနယ်တကျေးမှာ မျက်လုံးသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ဘယ်မှာ စားရမှာ တုန်း။
ပိုဆိုးတာက လက်ထဲမှာ ကလည်း တစ်ပိုင်းမှ မရှိတော့ဘူး။

ရုတ်တရက် အတွေ့ ရသွားပြီး
ပြေးသွားတဲ့ကလေးကိုလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ရတယ်။

"ဟေ့... ကလေး၊ ငါ့ ခဏစောင့်ပါဦးကွ၊ ငါလည်းမင်းနဲ့ အတူ မုန့်စားတဲ့ပွဲ
လိုက်ချင်လို့."

(၃)

မုန့်စားတဲ့ပွဲက အကြီးကြီးထင်လို့ လိုက်သွားမိတယ်။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊
အိမ်တစ်အိမ်က မုန့်ဝေတာကို ကလေးတွေ က တန်းစီယူရတာ ပါ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျုပ်လည်း ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ဝင်ရောက်တန်းစီမိတော့တာပဲ။
ခဏကြာတော့ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။

"ဟေ့လူ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာလုပ်လို့လဲ၊ မုန့်စားမလို့ တန်းစီတာလေ"

"မရဘူး"

"ဟင်... ကုန်သွားလို့လား"

"အာ... ကုန်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမုန့်ဝေတာကကလေးတွေ ကိုပဲ ပေးတာ"

မပေးဘူးဆိုကာမှ ဗိုက်ကပိုဆာလာတယ်။

"ဟို... တစ်ခုတည်း ယူမှာ ပါဗျာ"

"မရဘူး၊ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဒီတိုင်းပြည်က မဟုတ်ဘူးလား"

"အဟီး... မဟုတ်ဘူးဗျ"

ဘယ်လိုပဲ မျက်နှာချိုသွေးသွေး ဒင်းက ခွင့်မပြုပါဘူး။

ဒါနဲ့ ဘေးထွက်ထိုင်နေရပြီး ကလေးတွေ မုန့်ယူတာကိုအငေးသားနဲ့
ထိုင်ကြည့်နေရတယ်။

"ဝီ...ဝီ...ဝီ"

မစားရပါဘူးဆိုမှ ဗိုက်က ပိုမိုမြည် လာတယ်။

အဲ့ဒါနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်မိရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုကို တွေ့

လိုက်ရတယ်။

ထမင်းစားဖို့ အတွက် အလုပ်လုပ်ရမယ်

ဒါ ကတော့ သူပြောမှလား။ ကျုပ်လည်း သိတာပေါ့။

အဲ... ဒါပေမယ့် ဆက်ရေး ထားတဲ့ စာသားကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုရင် ဒီအိမ်မှာ ရှိတယ်

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်တယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကကလေးတွေ ပဲ မုန့် အလကားစားလို့ရတာ ထင်တယ်။ လူကြီးတွေ ကတော့ အလုပ်လုပ်မှ ကျွေးတာနဲ့ တူရဲ့ ။

ဒီတော့ သူ့နေရာရောက်တော့ သူ့ပုံစံပေါ့။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ အလုပ်ရှိတဲ့အိမ်ရှေ့ ရပ်လိုက်တယ်။ ဗိုက်ကလည်း တစ္စီတစ္စနဲ့ ပေါ့။

"အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့." အထဲက ဘာအသံမှ မကြားရဘူး။

ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ သေချာပါတယ်။
အလုပ်ရှိတဲ့အိမ်လို့ ရေး ထားတာပဲ။

"အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့."

"ဘာတုန်း"

အထဲက အသံတစ်သံ ကြားရတယ်။ လူတော့ မမြင်ရပါဘူး။

ထွက်လာမလား ရပ်စောင့်နေသေးတယ်။ မထွက်လာတာနဲ့
ထပ်ခါရပြန်တယ်။

"အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့."

"ဘာတုန်း"

"ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ရှိတယ်ဆိုလို့."

"မအားဘူး၊ တွေ့ချင်ရင် ဝင်လာ"

ဆက်ဆံရေး ကျဲလိုက်တာ။ ဒါ ကျုပ်အလုပ်ရှင်သာ ဆိုရင်တော့ သေပြီ။

တံခါးမရှိတော့ အထဲကို ဒီအတိုင်းပဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အိမ်ကသားနားပြီး

အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ နဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။

ခုနက အလုပ်ရှင် ကတော့ စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေတာတွေ ရတယ်။

စားပွဲပေါ်မှာ လည်း သစ်သားစတွေ နဲ့ အရပ်တွေ နဲ့ ပြည့်နေတာပဲ...။

အရပ်လုပ်တဲ့ လူထင်တယ်။

"ဘာကိစ္စလဲ""အလုပ်ရှိတယ်ဆိုလို့."

ထိုလူက မျက်မှောင့်ကျွတ်ပြီး ကြည့်တယ်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့

ဆံပင်က ဘုတ်သိုက် ဖြစ်နေတယ်။

"မင်းက ဒီတိုင်းပြည်က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်"

"ဘာ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျ"

"ဒီတိုင်းပြည်က လူဆိုရင် ငါ့အလုပ်ကို လာလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟင်..."

သူက ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ ခိုင်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အဝိုင်းပြားပေးတာ

နည်းလို့လား။

ဝီ...ဝီ...ဝီ...။ ဗိုက်ကမခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာလာတယ်။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အလုပ်ကို ဒီတိုင်းပြည်က လူတွေ က မလုပ်လို့ပဲ"

"ဟင်...ဘာအလုပ်မို့လို့လဲ"

"အလုပ် ကတော့ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အတွက် ဆုတောင်းရတဲ့ အလုပ်ပါ"

"ဗျာ"

ဒီလူရူးများ ရူးနေလား မသိဘူး။ သူ့အတွက် ဆုတောင်းဖို့ပဲ အလုပ်ခန့်ရတယ်လို့။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်လေ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘူးဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့။

"လုပ်မယ်ဗျာ၊ အဲ... တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဆုပဲ တောင်းပေးရမှာ ကို ဒီကလူတွေ က ဘာ ဖြစ်လို့ မလုပ်ကြတာလဲ၊ ပြီးတော့ဒီလိုခန့်ဖို့ရော လိုလို့လား"

"ငါက အမြဲတမ်း ငါ့အရပ်တွေ နဲ့ အလုပ်ရှုတ်နေတဲ့ သူကွာဒီတော့ ငါ့အတွက်ငါတောင် မဆုတောင်းအားဘူး"

"အင်း"

"ဒါပေမယ့် ငါအခု အိမ်ထောင်ပြုချင်နေပြီ"

"လူပျိုကြီးပေါ့"

"အေး"

ထိုလူက အောင့်သက်သက်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

"အခုထိ ငါနဲ့ အဆင်ပြေမယ့် မိန်းမကို မတွေ့သေးဘူး"

"အင်း... ဟုတ်ပြီ"

"ဒီတော့ ငါ့အတွက် ဇနီးမယား လှလှလေး တစ်ယောက် ရဖို့အတွက် ဆုတောင်းဖို့ လိုတယ်ကွ"

"ဟုတ်"

"မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါက အရပ်တွေ လုပ်ပြီး တစ်နေ့ကုန်အလုပ်အားတဲ့သူ

မဟုတ်တော့ ငါ့ကိုယ်စား ဆုတောင်းပေးမယ့်လူ တစ်ယောက် လိုနေတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် အလုပ်ခန့်ရတာ ပဲကွ"

ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အရပ်မှာ တော့ သူ့ဇာတ်ပဲပေါ့။

သူ့ကြောင်တာ ကိုယ်တောင် အလုပ်ရသေးဆိုပြီး တွေးနေလိုက်တယ်။

"ဒါလေးပဲ လုပ်ရတာ တောင် ဒီကလူတွေ မလုပ်ဘူးဆိုတော့"

"ဒီတိုင်းပြည်မှာ အယူအဆ တစ်ခုရှိတယ်ကွ"

"ဘာလဲ"

"ကိုယ်စား ဆုတောင်းပေးတဲ့ လူဟာ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကျတော့ အဲ့ဒီဆုတောင်း၊ ဆန္ဒက မပြည့်တော့ဘူးတဲ့၊ ဥပမာအပိုင်းပြား ၂၀၀၀ ရပါစေလို့ သူများ ကိုယ်စား ဆုတောင်းရင်အဲ့ဒီဆုတောင်းပေးတဲ့ လူကိုယ်တိုင်က ငွေအပိုင်းပြား ၂၀၀၀မရတော့ဘူးလို့ အယူအဆရှိတယ်"

"အင်"

ဘယ်လို အယူအဆကြီးလည်းဟာ။ ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး။ အေးလေ... သူ့တိုင်းပြည်၊ သူ့ယုံကြည်မှု နဲ့ သူပေါ့။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဘာဆုတောင်းရမှာ လဲ၊ ဘယ်မှာ ဆုတောင်းရမှာ လဲ၊ ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ... အဲ... ဒါပေမယ့်အခုတော့ ဗိုက်ဆာနေတယ်ဗျ တစ်ခုခုများ ..."

"ပြီးရင် စားပေါ့၊ အလုပ်က ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ ဆုတောင်းရမယ့် နေရာသီးသန့်၊ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ သွားပြီး ဆုတောင်းရမှာ ၊ တစ်နေ့ကို နေအထွက်ကနေ နေနည်းနည်း စောင်းတဲ့အထိဆုတောင်းပေးယုံပဲ၊ တစ်နေ့ကို အပိုင်းပြား တစ်ပိုင်းရမယ်"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လို ဆုတောင်းရမှာ လဲ"

"နေဦး၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"မောင်နှစ် "

"အေး...ငါ့အမည် က 'ဝွ' လို့ ခေါ်တယ်"

"အင်"

နာမည် က ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိ။

"ဒီတော့ မင်းက ဒီလို ဆုတောင်းရမယ်"

"ဘယ်လိုလဲ"

"ကျွန်ုပ် မောင်နှစ် သည် 'ဝွ' အတွက် ဆုတောင်း ပေးပါတယ်။ 'ဝွ' တစ်ယောက်
ချောချောလှလှ ဇနီး တစ်ယောက် ရပါစေ"

"အဟီး"

မအောင့်အီးနိုင်ပဲ ရယ်မိလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုကြီးလဲဟ။ထားပါလေ၊ လူပျို
ကြီးဆိုတော့၊ 'ဝွ'က ကျုပ် ရယ်ပြီပြီ ဖြစ်နေတာကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သူက သေချာအောင်တော့ မေးခွန်းတစ်ခုထပ်မေးတယ်။

"မင်းလုပ်မှာ သေချာတယ်နော်"

"သေချာပါတယ်"

"ဒါဆို မင်း ငါ့ရဲ့ ဆုတောင်းအတိုင်း မပြည့်တော့ဘူးနော်"မယုံကြည်တော့
'ရတယ်'လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အခုအချိန်မှာ အလုပ်က အရေး ကြီးတယ်လေ။ ဒီလို
လွယ်လွယ်လေး လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဆို ပိုတောင်လုပ်ချင်သေး။

"ဖြစ်ပါတယ်ဆို"

"မင်း ဘယ်လိုလူလည်းကွာ၊ အေးလေ... ထားပါတော့ငါ့ကံကောင်းတယ်ပဲ

မှတ်လိုက်မယ်၊ ငါ ကတော့ မင်းလိုမျိုး မိန်းမချေချာ မရပဲ မနေနိုင်ဘူးဟေ့"

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့အလုပ် သူ့ဆက်လုပ် နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း-

"အလုပ်က ဘယ်တော့ စလုပ်ရမှာ လဲ"

"အခုလုပ်ရင် ရပြီလေ"

"တစ်ခုခုတော့ အရင်ကျွေးဦးဗျာ"

"ဪ... အိမ်နောက်မှာ ရှိတာသွားစား"

နောက်ဖေးဝင်ပြီး ရှိတာတွေ အကုန်စားလိုက်တယ်။

ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်တစ်သက် ဒီလောက်ကောင်းတာတစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး...။